

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 12.

INSTRUCȚIUNI CU PRIVIRE LA DĂRNICIE.

Slujitorul Evangheliei niciodată n'ar trebui, ca atunci când adună ici și colo grupe de credincioși să dea celor noi veniți impresia, că Dumnezeu n'ar pretinde dela dânșii, să contribuie în chip plănuit, spre a ajuta prin munca și darurile lor personale lucrarea lui Dumnezeu. Adesea cei cari primesc adevărul fac parte dintre săracii lumii aceștia; dar lucrul acesta n'ar trebui să fie o scuză pentru dânșii, de a-și neglija datoriile ce-i revin culva atunci când primește lumina adevărului. Sărăcia n'ar trebui să împiedece pe careva de a aduna comori în cer. Bindecuvântările ce pot să fie primite de cei bogăți, sunt în aceeaș măsură pregătite și pentru ei. Dacă ei sunt credincioși în administrarea pușinului ce au, comorile lor din cer vor crește tot pe atât de mari cât le-a fost credințoșia. Motivul din care sunt aduse darurile, iar nu mărimea, face ca aceste daruri să fie plăcute Domnului.

Toți trebuie să fie învățați, să facă pentru Domnul cât pot de mult și să-I dea bucuros înapoi după măsura cu care au fost binecuvântați, ca mâna binecuvântătoare a lui Dumnezeu să fie cu ei. Chiar dacă Comunitatea ar fi formată în cea mai mare parte din frați săraci, rândueala unei dărnicii orânduite

trebuie să fie temeinic lămurită și cu bucurie primită. Dumnezeu poate să îndeplinească făgăduințele Sale. Mijloacele Sale prin cari poate ajuta sunt nesecate, și El le întrebunțează pe toate, ca să-și împlinească voința. Dacă vede, că se execută cu credințoșie datoria de a plăti zecimea, în conducerea Sa înțeleaptă deschide numeroase căi spre a îmmulji această zecime. Cel care păstrează cu sfințenie în cele pușine cari îi stau la îndemână, rândueala pusă de Dumnezeu, va seceră tot atâta răsplătire ca și acela care dă din prisosul său.

Aceiaș lucru se potrivește și pentru aceia, cari cu voinție întrebunțează talanții lor în lucrarea lui Dumnezeu, pe când alții cari nu pun la lucru darurile date lor, suferă aceeaș pierdere, ca și când pușinurile lor ar fi fost mult. Bărbatul ce avusese numai un talant, dar care l-a ascuns în pământ, a fost condamnat de Dumnezeu.

Planul lui Dumnezeu cu privire la zecime este frumos în simplitatea și uniformitatea lui. Toți pot ca să-l admită în credință plini de curaj, căci este de obârșie dumnezească. În acest plan simplu este înmănușiat cu folositorul, și nu e nevoie de cine știe ce în-

vățătură ca cineva să-l înțeleagă și să-l pună în practică. Prin sistemul acesta toți contribuie la creșterea lucrării de mântuire. Bărbați, femei și copil pot să fie cassieri ai lui Dumnezeu și să contribuie prin aceasta, ca să ajungă uneltele prin cari să se îndestuleze toate cere-urile ce se face către tezaurul Dom-nului.

Prin sistemul acesta se vor face lucruri mari. Dacă toți l'ar primi conștincios din toată inima, atunci fiecare ar ajunge un cassier al lui Dumnezeu zelos și credincios, și niciodată nu s'ar observă lipsă de mijloace pentru ducerea mai de-parte a lucrării de a vesti în lume ultima solle de avertizare. T. III. 388. 389.

Izvorul și ținta adevăratei educații.

Concepția noastră asupra educației este prea strâmtă și restrânsă; noi avem nevoie de o mai adâncă cercetare și de o țintă mai înaltă. Adevărata educație însemnează mai mult decât urmarea unui anumit studiu. Ea însemnează mai mult decât o pregătire pentru viața noastră pământească. Ea are de a face cu toată ființa și cu durată existenței omului. Ea însemnează creșterea armonioasă a pute-rilor corporale, a înțelepciunii și a vieții spirituale. Ea pregătește pe elevi la mari lucruri, pentru un sfârșit mai înalt în lumea viitoare. Cuvântul Sfintei Scripturi ne înfățișează ochilor noștri izvorul unei atare educații, care se referă la lucruri infinite: „În El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii ¹⁾. Sfatul și priceperea ale Lui sunt” ²⁾.

Omenirea a avut mari învățați, bărbați de o înțelepciune uimitoare, cari au făcut progrese covârșitoare, bărbați, ai căror maxime excită gândirea și deschide cunoștințe largi până în regiuni depărtate. Acești bărbați au fost numiți conducătorii și binefăcătorii generației lor; dar există Unul, care e mai mare decât aceștia. Putem urmări acești bărbați în linia generației lor atât cât ne raportează istoria omenirii; dar de aci lumina lor apune. După cum luna și stelele sistemului nostru so'ar primește lumina din razele lăsele în urmă de soare, așa și cugetătorii lumii atât sunt învăța-turile lor adevărate, cât timp soarele dreptății lasă în urmă razele sale. Fiecare li-cărare a gândirii, fiecare științie de gân-dire, vine dela lumina lumii.

În zilele noastre se vorbește mult despre existența și importanța unui punct culmi-nant în educație. Adevărata „educație cul-minantă” se poate obține numai prin mij-

locirea „înțelepciunii și puterii” ¹⁾ din al Cărui gură emană cunoștință și inteligen-ță ²⁾ (pricepere).

Toate cunoștințele adevărate și desvol-tările reale își au izvorul lor în cunoștința de Dumnezeu. Încotro ne întoarcem cu privirea fie pe domeniul naturii, a inteli-genței sau a vieții spirituale, în tot ceace vedem — afară de stricăciunile păcatului — ne este descoperită aceeași cunoștință. Oricare direcție a progresului am urmări, cu scop serios, spre a ajunge adevărul, noi vom veni în contact pretutindeni cu puterea spiritului nevăzut, care lucrează în toți și în toate. Inteligența omenească va fi adusă în legătură cu cea dumnezească, moartea cu nemurirea. Influența unei asemenea comuniuni în're corp, su-flet și spirit este neprețuită. În această unire stă cea mai înaltă educație; este însăși meloda lui Dumnezeu de desvoltare. Astfel sună solia Sa către lume: „Imprie-teneste-le cu Dumnezeu” ³⁾ sau acomodează-le Lui. Metoda arătată în aceste cu-vinte a fost urmată în educația strămoșu-lui omenirii noastre. Pe când Adam se află în grădina Eden, în mărirea omului dintâiu, fără păcat, a fost învățat chiar de Dumnezeu în această direcție.

Pentru ca să înțelegem ceace se cu-prinde în lucrarea de educație trebuie să avem în vedere atât natura omului cât și scopul lui Dumnezeu pentru crearea lui. Noi trebuie să mai privim și schimbarea intervenită în starea omenirii prin „cu-noștința răului”, precum și planul lui Dum-nezeu de a aduce toțuș la îndeplinire mă-relele Sale intenții întru educarea neamului omenesc.

Când Adam ieși din mâna Creatorului natura sa pământească, suflească și spi-

1) Col. 2, 5.

2) Iov 12, 15.

1) Iov 12, 15.

2) Prov. 2, 6.

3) Iov 25, 21.

„Creștinismul e o religie, care așteaptă dela d-ta lucruri bune”.

rituală eră după chipul Creatorului său. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” 1), și Scopul Său eră, ca atâtă timp cât omul va trăi, tot mai mult să fie descoperit în ființa lui acest chip — tot mai mult să reflecteze desăvârșita mărire a Creatorului. Toate însușirile erau în stare a se desvoltă; capacitatea și puterea sa trebuiau, deasemenea să se alătore. Tainele lumii nevăzute — „Minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită” 2), invită pe om să studieze. Eră înaltul său privilegiu să vie în legătură cu Creatorul său, față către față și inimă către inimă.

Dacă el ar fi rămas credincios lui Dumnezeu atunci ar fi putut deține pentru totdeauna toate acestea. În toată veșnicia el ar fi ajuns noui izvoare de cunoștință și noui izvoare de bucurii i s'ar fi descoperit; și cu o pricepere curată i s'ar mai fi adăugat înțelepciune, puterea și iubirea lui Dumnezeu. Tot mai mult s'ar fi desăvârșit scopului pentru care el a fost creat, tot mai mult ar fi radiat de mărirea Creatorului său.

Dar acestea au fost pierdute din cauza neascultării; asemănarea cu Dumnezeu a fost ruinată și aproape stearsă din cauza păcatului. Puterea corporală a omului a fost slăbită; puterea sa de coeziune scăzută și concepția sa spirituală întunecată. El fu supus morții; cu toate acestea totuși neamul omenesc n'a rămas fără speranță. În nemărginita iubire și milă s'a pus bazele planului de mântuire și s'a hotărât un timp de probă. El trebuia să fie obiectul mântuirii pentru a reface în om chipul Creatorului său și a readuce pe om la desăvârșirea, pentru care fusese creat, și să ajungă la desvoltarea corpului, sufletului, și spiritului pentru ca să se poată descoperi în el creatura Sa. Acesta este scopul educației, marele scop în viață.

Iubirea, baza creațiunii și mântuirii, este totodată și temelie adevăratei educații. Aceasta este clar arătat în legile date de Dumnezeu care e conducătorul vieții. Prima și cea mai mare poruncă sună: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău” 3).

A-L iubi pe El, care este Infinit și Atotștitor, din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea, înseamnă desvoltarea cea mai înaltă a acelei puteri. Înseamnă că trebuie refăcut iarăși chipul lui Dumne-

zeu în toată plinitura, adică în corp, gândire și suflet.

A doua poruncă este asemenea celei dintâi: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” 4). Porunca iubirii cere ca noi să punem în serviciul apropielului corpul, sufletul și spiritul nostru. Și în timp ce prin acest serviciu devenim o binecuvântare pentru alții, devenim de o și mai mare binecuvântare pentru noi înșine.

Desinteresarea este temelie adevăratelor progrese ale Evoluționismului. Printr'un serviciu desinteresat ne formăm toate aptitudinile; vom fi prin aceasta tot mai mult părtași la natura dumnezească. Noi suntem apleți pentru ceruri pentru că noi primim cerul în inimile noastre.

Intrucât Dumnezeu este izvorul adevăratelor cunoștințe, trebuie deci, ca aceasta să ne fie prima țintă a educației noastre, de a îndrepta gândirile noastre la descoperirile Sale. Adam și Eva primiră prin directă unire cu Dumnezeu cunoștință și învățătură dela El prin opera Sa. Toate lucrurile create desăvârșit în începutul lor eră o expresie a gândirii lui Dumnezeu. Natura eră pentru Adam și Eva plină de înțelepciune dumnezească. În urma abaterii, omului i-a fost imposibil de a mai comunica direct cu Dumnezeu și tot în așa mare grad de a mai putea învăța din opera lui Dumnezeu. Pământul pătat din cauza păcatului reflectează o infimă parte din mărimea Creatorului. Este încă posibil a învăța prin contempare; pe fiecare pagină din cartea operii Sale se mai poate observa încă urmele mâinilor Sale. Natura încă mai ne dovedește pe Creatorul ei; dar totuși aceste descoperiri sunt parțiale și incomplete. Noi în starea noastră decăzută nu suntem în putință cu puterile noastre slabe și prin ideile noastre înguste să apreciem bine lucrurile acestea. Noi avem nevoie de o dep. înă descoperire dela Dumnezeu, pe care a lăsat-o scrisă în Cuvântul Său.

Sfânta Scriptură este dreptarul desăvârșit al adevărului și ca atare, deci, ea ar trebui să ocupe primul loc în educația noastră. Pentru ca să ajungem o educație, după cum se cuprinde chiar în însăși cuvântul acesta, trebuie să învățăm a cunoaște pe Dumnezeu, ca pe un Creator și pe Isus Hristos, ca Mântuitor, așa cum ne sunt descoperiți în Sfântul Cuvânt.

Fiecare ființă omenească creată după chipul lui Dumnezeu este investită cu o

1) 1 Moise 1, 27.

2) Iov 37, 16.

3) Luc. 10, 27.

4) Mat. 22, 39.

putere, care se aseamănă cu a Creatorului — fiecare persoană individuală să gândească la puterea aceasta și să trateze ca atare. Oamenii trecuți prin această transformare, pot să-și asume răspunderi, să conducă întreprinderi și să influențeze caracterele. Tema adevăratei educații, este de a dezvoltă această putere, încă din tinerețea omului ca la rândul-i să servească de educatori allora și nu numai ca niște reflectori de gândiri. În loc ca studii lor să cuprindă, ceea ce a zis și a scris oamenii, elevii trebuie să fie îndrumați către izvorul adevărului și spre regiuni depărtate, cari le sunt descoperite în natură și le stau deschise ca o carte spre cercetare. Ei trebuie să aibă în vedere marele fapt al datoriei și nemuririi lor, și gândul că această lucrare se va lăși și imputernici. În loc de învățători slăbuți, instituțiile pot să formeze bărbați capabili; bărbați, cari în orice împrejurare sunt meșteri, cari au un orizont larg, curățenja gândirii și curajul convingerii, iar nu bărbați roboți.

O așa educație merită mai mult decât o perfecționare corporală; ea întărește caracterul, ca să se jertfească adevărul, cinstea iar nu plăcerile personale sau ambițiunile lumești. Ea întărește spiritul contra răului. În loc de pasiuni dominante, cari duc la o putere distrugătoare, trebuie ca toate motivele și dorințele să fie aduse într'o armonie cu sublimele principii de drept. Dacă se rămâne la caracterul desăvârșit al lui Dumnezeu, gândirea va fi înnoită și sufletul schimbat din nou după chipul Său.

Care educație poate fi mai înaltă decât aceasta. Cu ce preț s'ar putea compara? „Ea nu se dă în schimbul aurului curat. Nu se cumpără cântărindu-se cu argint. Nu se cântărește pe aurul din Ofir, Nici pe onixul cel scump, nici pe safir,

Nu se poate asemăna cu aurul mici cu [diamantul,
Nu se poate schimba cu un vas de aur [ales
Mărgearul și cristalul nu sunt nimic pe [lângă ea,
Înfelepciunea prefuește mai mult decât [mărgăritarele” 1).

Idealul lui Dumnezeu pentru fiii Săi este mai înalt decât s'ar putea cuprinde cu mintea omenească. Chipul dumnezeesc — asemănarea cu Dumnezeu — aceasta este jinta de ajuns. Elevilor le stau înaintea drumul către un progres anumit. Ei au de ajuns o fință, să ajungă un model, care să conțină în sine ceea ce e bun, curat și nobil. În fiecare ramură a cunoștinței adevărate el va căută, pe cât se poate de mult și repede, să facă progrese. Dar sforțările sale se vor acomoda împrejurărilor, cari sunt atât de multe și tot atâtea interese și pasiuni lumești, cât e de înalt cerul de la pământ.

O mare și sublimă lucrare va face acela, care conlucrează cu scop dumnezeesc, ca să împărtășească tinerilor o cunoștință dumnezească și spre a le formă caracterul în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. Dacă a deșteptat într'ansul o dorință de a ajunge idealul dumnezeesc, atunci el va însuși o educație, care este mult mai înaltă decât cerul și mai înaltă decât Universul. O educație, care nu se poate termina în această viață, ci se va prelungi în cea viitoare; o educație care va asigura pașaportul elevilor săi tineri, din școala pregătitoare depe pământ, pentru școala cea mai înaltă, acolo sus.

„Educație”. E. G. White.
Trd. A. Hedwig.

1) Iov 28, 15—18.

„Întâiu cântăriți cuvintele și apoi le vorbiți în mod public”.

RUGĂM

Pe toți conlucrătorii noștri misionari, Predicatori, Presbiteri, slujbași și membrii ai Comunităților, să ia spre cunoștință următorul sfat la scrierea unei scrisori:

1. Să fie scrisă cu cerneală, și cuvintele să fie scrise lămurit și citefe. Scrisorile sau c. p. scrise cu creion se șterg din cauza trecerii lor prin alătea mâini până când sosesc la destinație.

2. Pe fiecare scrisoare este bine a se pune numele localității și data când a fost scrisă. Este bine, ba chiar absolut necesar, ca pe fiecare scrisoare, dacă se poate dedesubtul datei sau la încheierea scrisorii sub iscălitură, să se pună și adresa scriitorului. Unele persoane pun adresa numai pe plic. Dar noi credem că nu este de ajuns să se pună numai pe plic, ci adresa trebuie pusă și în interiorul scrisorii. Aceasta din cauză că plicul se aruncă de obicei în coșul cu hârtii după desfacerea scrisorii, astfel că se pierde adresa. Dar dacă adresa este scrisă și pe scrisoare, care de obicei se pune la un dosar, se poate găsi oricând, după trebuință.

3. Este bine ca la începutul scrisorii în partea stângă să se scrie adresa completă a persoanei către care se trimite scrisoarea. Acest lucru servește mult celor ce păstrează copii după scrisorile trimise, înlesnind astfel cunoașterea adresei în cazul când ea n'a fost înscrisă în vreun registru sau anuar special. Dăm mai jos un model de scrisoare:

București, 1 Octombrie 1925.
Str. Labirint, No. 116.

D-lui C. Popescu
Iași
Str. Mutu, No. 10.

Iubite frate, ...

.....
.....

In cazul când scrisoarea se trimite unei persoane care locuiește în Comună rurală, atunci este bine a se indica în stânga scrisorii adresa astfel:

D-lui Ștefan Ivăncică
Com. Putineiu
Județul Teleorman
Prin Gara Salcia.

V A L D E N Z I I.

(Continuare și sfârșit).

Învățăturile papalității și ale preoților au făcut pe oameni să socotească aspru, întunecat și respingător caracterul lui Dumnezeu și chiar al lui Hristos. Așa de puțin miloși ar fi ei față de noi, încât am avea nevoie de mijlocirea preoților și a sfinților. Credincioșii a căror minte fusese luminală prin Cuvântul lui Dumnezeu, doriau ca să arate acestor oameni, că Isus este un Mântuitor compătimitor și plin de iubire, chemându-i cu brațele deschise să vină la El cu toată povara grijilor, păcatelor și greutăților lor. Ei doriau să înlăture baricadele ce satan înălțase cu scop de a face să se vadă făgăduințele de către oameni, ca astfel ei să nu se mai ducă direct la Dumnezeu care desigur are putere de a da pace prin iertarea păcatelor mărturisite.

Cu mult misionarul Valdenz desfășură suferințele cercetătoare adevărurile prețioase ale Evangheliei și cu mare grijă scoteau la lumină acele părți ale Sfintei Scripturi, ce erau rodul unei munci oboseitoare. Cea mai mare bucurie a lor era de a umple de speranță acele suflete conștiințioase, cari erau convinse de păcatele lor, dar cari nu cunoșteau decât un Dumnezeu răsbunător, ce așteaptă doar atâta ca să te găsească vinovat, ca apoi să-ți coarne pe cap toate plăgile mântei Lui. Cu buze tremurătoare și ochi înlăcrimați, adesea îngenunchiat ei descoperii fraților săi prețioase făgăduințe, cari arătau singura speranță ce putea avea cel păcătos. În felul acesta pătrundeă lumina adevărului multe inimi întunecate și fugăria norul întunecos, până când soarele dreptății răsăriă cu razele lui mântuitoare. Adesea câte o parte a Sfintei Scripturi era îarăș și îarăș cetită din dorința ascultătorului, care vrea să vadă de a auzi bine sau nu. Mai ales doriau să asculte cuvintele acestea: „Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat”. 1) „După cum Moisi în pustiu a înălțat șarpele, așa și Fiul omului va fi înălțat, ca toți cei ce cred într'ânsul, să nu fie pierduți, ci să aibă viață veșnică 2).

Mulți se lămuriseră cu privire la pretențiile Romei. Ei recunoscuseră căl de zadarnică era mijlocirea oamenilor sau a îngerilor, în favoarea păcătosului. Când

le-a venit lumina au exclamat: „Hristos e preolul meu; sângele Lui este jertfa pe care o pot eu aduce; altarul Lui e locul în care-mi mărturisesc păcatele”. În chipul acesta se sprijineau numai pe meritele lui Isus; ei repetau cuvintele: „Fără credință, e cu neputință de a plăcea lui Dumnezeu”. „Nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să fim mântuiți 3).

Unora din aceste sărmăne suflete chinute, gândul că iubirea Mântuitorului e atât de mare, le părea de necuprins. Liniștia inimii lor era așa de mare, valurile de lumină așa de strălucitoare, încât li se părea că se află în cer. Mâna lor ținea plină de încredere mâna lui Hristos; piccioarele lor se aflau pe stânca mântuirii. Orice temere de moarte era izgonită; erau bucuroși să îndure închisoarea, moartea pe rug dacă acestea ar fi preamărit numele Mântuitorului lor.

Prin locuri tainice Cuvântul lui Dumnezeu era scos și cetit, uneori pentru o singură persoana, alteori pentru câte o mică grupă ce căută lumina și adevărul. Adesea ori petreceau așa noaptea întreagă. Mirarea ascultătorilor era așa de mare încât nu rareori misionarul se vedea constrâns să urmeze cu cetitorul, până când vestea cea bună putea să fie prinsă bine de mintea lor. Adesea se auziau cuvintele: „Primi-va oare Domnul jertfa mea? Va fi El îndurător cu mine? Mă va ierla oare?” Ca răspuns mi se cetia: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni 4).

Credința inimii lor prindea aceste făgăduinți, și drept răspuns se auziau aceste cuvinte voioase; nu vom mai face de acum drumuri pline de greutăți pe la sfintele moaște! N'am decât să vin la Isus, așa cum suni, păcătos și ticălos, și El nu va lepăda ruga plină de părere de rău: „Păcatele tale sunt iertate”; dar și ale mele — da, da, chiar păcatele mele pot să fie iertate!

Valuri de bucurie sfântă umpleau inima, iar numele lui Isus era preamărit prin imnuri de laudă. Sufletele aceste vesele se întorceau pe la locuințele lor pentru a împărtăși și altora, atât cât puteau mai mult, noile lor experiențe spunându-le, că au

1) 1 Ioan 1, 7.

2) Ioan 3, 14, 15.

3) Ebr 11, 6; Eapl. 4, 12.

4) Mat. 11, 28.

„Unde este îmbulbare de cuvinte, acolo e foamete de înțelegințe”.

aiat calea adevărată ce duce la vieață. În cuvintele Sfintei Scripturi se află o putere aleasă și solemnă, care pătrunde la inima celor ce caută adevărul. Vocea lui Dumnezeu era aceea care convingea pe oameni.

Solul vestiitor al adevărului își urmă calea; dar înăfășurarea sa umilită, sinceritatea sa, seriozitatea și focul inimii sale deseori erau motive de convingere. În multe cazuri ascultătorii săi nu-l întrebașeră de unde vine și nici unde se duce. Așa fuseseră întâiu coplesiiți de uimire și apoi de recunoștință și bucurie, încât nici nu se gândiseră, să-l întrebe așa ceva. Dacă l-ar fi invitat să vină la ei acasă le-ar fi răspuns, că el trebuie să caute omnia cea pierdută. Nu cumva o fi fost vreun inger din cer? se întrebau ei.

În multe cazuri n'au mai văzut pe vestiitorul adevărului. Cu siguranță că se dușese în alte țări, sau își ducea vieața prin cine știe ce închisoare necunoscută, sau poaște că oasele-i albiau prin locurile pe unde mărturisise adevărul. Dar cuvântul, pe care-l lăsase în urmă, nu putea fi nimic, el își împlinise lucrarea prin inimă, iar binecuvântările lor urmări se vor vedea pe deplin la judecată.

Conducătorii bisericii vedeau în lucrarea acestor călători un semn de primejdie pentru cauza lor. Întrucât aceia aduceau neafinsă lumina adevărului, noului cei grei ai rătăcirilor, cari învâluiau poporul, erau risipiți, inima oamenilor era îndreptată numai spre Dumnezeu, iar în cele din urmă se nimiciă și stăpânirea catolică.

Chiar și numai principiile acestor oameni, cari pășirau credința vechilor comunități, eră o necurmată mălurie contra decăderii catolice; ca urmare dădeau naștere la o ură și o urmărire turbată. Îndrăzneala lor, de a publică Sfânta Scriptură, eră tot așa o insultă pe care Roma nu o putea suferi. Se hotărî dar a-l pierde depe pământ. De atunci începură cele mai grozave cruciade. Inchizitorii îi urmăriră, și deseori se repetară lucrurile petrecute pe vremuri, când nevinovatul Abel a fost omorât de ucigașul Cain.

De repetate ori fură pustiite câmpurile lor roditoare, locuințele și casele lor de rugăciuni fură făcute una cu pământul: așa, încât acolo unde fuseseră odată câmpuri înfloritoare și locașuri ale unui popor liniștit și muncitor, nu mai rămânea decât pustiu. Mulți din acești martori ai unei credințe curate fură urmăriti prin munți și alungați prin văi, unde înconjurați de păduri bătrâne și de stânci, se ascundeau.

Caracterul moral al acestor nobili creștini eră frumos din orice punct de vedere. Chiar și vrăjmașii lor recunoșteau că ei sunt un popor prietenos, liniștit și credincios. Marea lor vină eră că ei nu voiau să slujească pe Dumnezeu după voia papalității. Din această cauză erau încătușați insultați și martirizați.

Când Roma se hotărî să nimicească această sectă, fură date edicle prin cari membrii ei erau considerați ca eretici și dați pradă pieirii. Despre ei nu se spune că ar fi trădavi, sau șarlatani, sau desfrânați, ci se susține, că ar purta o mască de credincioșie și de sfințenie, prin care se rătăcesc oile dela adevărata turmă. Deaceia s'a ordonat ca această scărboasă și perfidă sectă de vite, după cum îndrăzneau să-i insulte, să fie locală ca niște șerpi veninoși. Se așteptă oare puternicii acelor timpuri ca să mai vorbească aceste cuvinte? Știu oare ei, că aceste cuvinte sunt trecute în cărțile cerului pentru a le fi arătate a ziua judecării? Isus zice: „Ceeace ați făcut unora din acești frați mici ai Mei, Mie mi-ați făcut”¹⁾.

Un edict de acesta invită pe toți membrii Bisericii să ia parte la cruciada contra ereticilor. Ca să aragă pe oameni la această spăimântătoare lucrare, li se făgăduia iertare de orice pedeapsă sau muștrare din partea Bisericii; deslegare de orice jurământ ar fi făcut; legalizarea pretențiilor cuiva asupra vreunei averi oarecare, făgăduia iertare de toate păcatele aceluia care omoră un eretic. Acest edict declară ca neexistentă orice înveală sau contract în favoarea Valdenzilor, porunceă funcționarilor să nu îndeplinească nici o cerere a Valdenzilor, opră pe oricine de a-i ajuta și îndreptăția pe oricine să pună stăpânire pe avutul lor. Aceste ordine dau prea bine pe față spiritul de dominație de care eră mânăta mișcarea; prin ele se putea auzi răcnetul draconului, iar nu vocea lui Hristos.

Ei suportară aceste urmăririi, cari eră durat sule de onți contra acestor oameni temători de Dumnezeu, cu o răbdare și statornicie vrednică de Mântuitorul lor. Fără a lua seama la cruciadele întreprinse, fără a lua seama la neomnossele răutăți la cari eră supuși, urmară să trimetă misionari, pentru a împrăștia adevărul prețios. Erău urmăriti cu moartea; toluș sângele lor udă semințele semănate, iar acestea nu întârziară să aducă fructe.

1. Mat. 25, 40.

(Urmare la pag. 189).

„Rugăciunea și suferințele întărește credința în Isus Hristos”.

Programul lucrării misionare în Uniunea Română.

Pentru anul 1926.

„Lucrul lui Dumnezeu nu se va termina până când bărbații și femeile Comunităților noastre nu se vor ridica la lucru, unind râvna și eforturile lor cu ale predicatorilor și slujbașilor Comunității“. Sluj. Evangh. pag. 311.

Începând un an nou de lucru în via Domnului, suntem datorți să ne plecăm în rugăciune cu toții spre a-I mulțumi pentru binecuvântările ce ne-a oferit în iubirea Sa și să-I cerem sprijin în lupta ce ne stă în față.

În anul acesta, tema noastră, va fi „Încheierea lucrării“, în care scop s'au petrecut și zilele săptămânii de rugăciune: iar ținta noastră rămâne aceeași: *toți la lucru*, — în strânsă iubire, sub cutele drapeului Prințului Emanuel.

Reforma în viața noastră spirituală trebuie să fie preocuparea noastră zilnică în studiu, și în rugăciune pentru a putea lucra ca „Lumini pe cărarea omenirii care se pierde.

Rugați-vă unul pentru altul și rugați-vă și pentru noi, ca Dumnezeu să ne păstreze pentru luptele cari ne stau în față, pentru ca biruitori să putem intra pe porți, în minunata cetate a Prințului Păcii.

Pentru luna Ianuarie, în așteptarea fratelui Florea, care a primit răspunderea în Uniune, și pentru această ramură de lucrare pe lângă îndrumarea tineretului și a Școalei de Sabat, — și care se va ocupa cu programele viitoare, s'a luat hotărârea de comitet ca pentru această lună să studiem în Cartea Mărturiilor capitolul „Iubirea pentru cei greșiți“.

„Unde se grămădesc banii, vin și griji.e“.

Capitolul acesta, prinde în el, ținta înaltă, pentru care și-a oferit Prințul ceresc vieța Sa. Ea rămâne pentru noi *idealul* de atins, pentru a putea purta cu demnitate numele Său, — și a primi cununa vieții.

Urmează programul ca și vechile programe.

Temă: „Iubirea pentru cei greșiți,“ pagina 239—243 al. 2.

1. Care a fost motorul lucrării misionare a Domnului Hristos?

Răsp. Iubirea Sa pentru cei greșiți și pentru cei mai păcătoși, în scop de a face cu putință mântuirea tuturor.

2. Prin ce pildă a ilustrat Domnul lucrarea unui misionar vrednic de lucrul Său?

Răsp. Pilda cu oaia cea pierdută (istorisirea urmează).

3. Ce se petrece în inima Sa iubitoare când credincioșii Săi cad în ispită?

Răsp. Inima Sa poartă cea mai adâncă durere, iar zelul și activitatea pentru salvarea celui pierdut sunt mânațte de cea mai duioasă simpatie.

4. Pentru ce pune Spiritul profetic aceste învățături înaintea ochilor noștri?

Răsp. Pentru ca noi să simțim și să lucrăm față de cel în ne-

știință și păcat, așa cum a lucrat Hristos.

5. Ce observație face însă spiritul profetic asupra activității noastre?

Răsp. Că noi, în general, dăm pe față răceală și o vinovață neglijență, când ne fimem departe de acei cari au cea mai mare trebuință de ajutor.

6. Cu ce cuvinte îndeamnă apostolul Pavel însă în așa grele împrejurări?

Răsp. „Fraților, dacă un om va fi fost apucat de vre-o greșală, voi cei spirituali îndreptați pe unul ca acesta în spiritul blândeții, luând seama asupra ta însuși, ca să nu fii și tu încercat“.

7. Cum privește spiritul profetic creșterea tinerețului din mijlocul Comunității?

Răsp. Ca una din preocupările cele mai alese și gingașe, căci tinerețului este cel mai expus și noi toți suntem făcuți răspunzători, dacă în educația lor, apucăm calea care-i poate duce la descurajare, despețire și ruină.

8. Ce text ne pune în față spiritul profetic pentru învățatură și control?

Răsp. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. — Toți trebuie să lucrăm spre a scădea răul ce vine asupra semenilor noștri și spre a înmulți binecuvântările lor. Cei tari să ajute pe cei mai slabi.

9. Cum a hotărât Dumnezeu să urmăm în viață, pentru ca să creștem în harul și cunoștința lui Hristos?

Răsp. Ca să lucrăm pentru semenii noștri așa cum a lucrat El. O viață de zilnică rugăciune, o viață care să aducă lumină pe cărarea alfora.

10. Care va fi rezultatul acestor

străduințe și pentru cel drept și pentru cel păcătos?

Răsp. Aceste străduințe ale celor drepți vor revărsa binecuvântări și vor aduce roade și pentru primitor și pentru dătător.

Notă. Comitetul este din nou invitat să stăruască, ca fiecare frate și soră să se aboneze la *Curierul Misionar* și să aibă în mâini cartea „Mărturie“, la studiu în orele misionare.

— Orele misionare pe viitor, vor fi în primul Sabat din lună, dimineața ca și până acum. Rapoartele misionare se vor aduna săptămânal, dar raportul se va încheia lunar ca și până acum.

Secretarul Mis. Interne.

(Urmare dela pag. 187).

În chipul acesta Valdenzii mărturisiră pentru Dumnezeu chiar cu sute de ani înainte de nașterea lui Luther. Răspândiți prin toate țările, ei aruncară sămânța Reformei, care începuse pe timpul lui Vicțiu, se răspândi în zilele lui Luther pentru ca să fie urmată până în timpul sfârșitului de acei cari sunt tot atât de bucușori să sufere totul „pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus“ 2).

Din „Marea Luptă“
de E. G. White.

2) Apoc. 1, 9.

Pentru studierea mai departe a scrierilor E. G. White cereți prin Cercurile Misionare, cărțile Calea către Hristos; Hristos Mântuitorul nostru; Mărturii pentru Comunitate; Suferințele lui Hristos.

Cutreerând strada cu numele „poate și poate“, vom ajunge în casa numită: „niciodată“

LECȚIUNI PENTRU COPIL.

Lecțiunea 10 — 5 Decembrie 1925.

Parabola servilor care veghează.

Text biblic: Luc. 12, 37—57.

De memorizat: „Deci și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul omului”. Luc. 12, 40.

1. Isus a vorbit de mai multe ori despre venirea Sa de a doua oară pe pământ. El va veni ca un Rege, și va lua pe tot poporul Său, spre a fi pe veci cu El. El dorește ca noi să fim cu toții gata pentru venirea Sa.

2. El spuse: „Fericite sunt slugile acelea care venind Domnul le va găsi veghind”. Isus ne spune în chipul acesta să luăm seama ce va face o grupă de servi credincioși dacă stăpânul casei a plecat pentru câva timp, iar ziaa revenirii lui nu o cunosc. Servii credincioși vor avea grije ca alături ei înșiși, cât și casa lor, să fie gata în orice timp spre a putea primi cu bucurie pe stăpânul lor. Tot astfel și urmașii credincioși ai lui Isus, vor avea grije de ei înșiși spre a fi gata pentru venirea Sa.

3. Deasemenea Isus spuse: „Dacă stăpânul de casă ar ști în ce ceas vine furul, ar fi vegheat și n'ar fi lăsat să i se sape casa”. Apoi Isus a lămurit ceea ce a vrut să ne învețe prin această mică pildă, prin următoarele cuvinte: „Deci și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul Omului”.

4. Apoi Isus mai spuse și o altă pildă zicând: „Cine este dar econom credincios, cuminte, pe care îl va pune stăpânul peste slugăria sa, spre a da la timp cuvenita mâncare?” În timp ce stăpânul este departe, economul are supraveghearea slugăriei, și el va fi atent pentru ca fiecare din ei să fie la fel de îngrijit și de krănit după cum sunt și când stăpânul este acasă. „Fericită este sluga aceea, pe care venind stăpânul îl va găsi făcând astfel. Adevărat zic vouă că îl va pune peste toată averea sa.

5. „Dar dacă acea slugă va fi zis în inima sa: Stăpânul meu întârziează să vie, și va fi început să bată pe slugi și pe slujnici, să mănânce și să bea și să se îmbete, stăpânul acelei slugi va veni în ziua în care el nu așteaptă și în ceasul când nu știe, și... parlea lui o va pune cu necredincioșii. Iar sluga aceea care a

știut voia stăpânului și n'a gălit sau n'a făcut după voia lui va fi cumplit bătută”.

6. Învățătura pe care o putem învăța din această pildă este cât se poate de lămurit arătată. Cineva ar putea să spună în inima lui: „Mai este destul timp până să vină Isus; acum vreau mai întâiu să-mi îndeplinesc plăcerile mele, și mai târziu voi începe să mă pregătesc pentru a primi pe Isus. Acel care gândește astfel, se găsește într-o mare primejdie. El va fi foarte ușor prins de ispită de a face lucruri cari nu sunt bune, și Isus va veni cu mult mai curând decât se așteaptă el, și îl va găsi nepregătit. Atunci nu va mai fi timp de pregătire, și el va fi la un loc cu cei ce suferă.

7. Isus știe că iubirea pentru El va aduce desbinare în familii. Mulți părinți iubesc pe Isus, și se silesc să-l servească, în timp ce copiii lor nu vor. În alte case, copiii sunt acei cari iubesc pe Isus, și se silesc să se pregătească în vederea revenirii Lui, în timp ce părinții se silesc să-i împiedice.

8. Cu privire la acest lucru Isus spuse: „Pentru că de acum vor fi cinci într-o casă desbinași, trei împotriva a doi, și doi împotriva a trei. Desbinași vor fi tatăl împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei”. Cu adevărat binecuvântate sunt acele case în care părinții și copiii slujesc împreună Domnului. Dar chiar dacă într-o casă nu se găsește decât un singur copil care să slujească pe Domnul, cu toate acestea, binecuvântarea cerului va rămâne asupra casei. Un astfel de copil va întoarce bine pentru rău, și va fi milos și ierțător.

9. Poporul căruia le vorbii Isus, avea multe semne spre a-L recunoaște că este Fiul lui Dumnezeu. El săvârșise minuni prin puterea lui Dumnezeu și le vorbi cuvinte din înțelepciunea cerească. Acum El le vorbește despre semne.

10. Și zicea către gloată: când vedeți nor ridicându-se dela apus, îndată ziceți că vine ploaie mare, și așa este; și când vedeți suflând vântul dela miază-zi, ziceți că va fi căldură mare, și este. Fățarnici, fața pământului și a cerului știți să le cercetați (să înțelegeți) dar acest timp cum nu știți să-l cercetați (să înțelegeți)?

11. Semnele pe cari Isus le dădea acestor oameni, spre a le dovedi că El este Fiul lui Dumnezeu, erau semnele evidente ale timpului. Deasemenea și noi

„Sufletul nobil nu cunoaște deloc ce-l ură”

putem spune că semnele pe cari El ni le-a dat cu privire la apropiata venire a Sa de a doua oară, sunt tot atât de evidente ca și acelea ce fuseseră prezise pentru timpul de alunci.

12. În fiecare zi, trebuie să repetăm textul de memorizat din această lecțiune, cerând dela Domnul Isus să ne ajute să facem numai ce El vrea, și să ne ierte dacă am greșit, pentru ca astfel să putem fi gata pentru venirea Sa.

Intrebări.

1. Despre ce a vorbit Isus de mai multe ori? Cum va veni El în curând? Ce dorește El să facem noi?

2. Care fel de servi sunt numiți fericiți? Ce grije vor avea servii credincioși atât despre ei înșiși cât și despre casă, în timp ce așteaptă reîntoarcerea stăpânului? Ce grije vor avea pentru ei înșiși urmașii credincioși ai lui Isus?

3. Ce ar face stăpânul casei dacă ar ști când vine hoțul? Ce a vrut să ne învețe Domnul prin această pildă?

4. În pilda cu economul, ce face economul cel drept în timp ce stăpânul este departe? Ce se spune despre un astfel de econom? Ce răsplată îi va fi dată?

5. Dacă servul ar gândi că reîntoarcerea Domnului său s'a amânat cu mult, ce schimbare se va vedea în faptele sale? Car ar fi rezultatul unei astfel de viețuiri?

6. Ce ar putea spune cineva în inima sa, cu privire la venirea lui Isus? Dece va fi prins ușor o astfel de persoană? În ce situație se va găsi el atunci când va veni Isus? Pentru care lucru nu va mai fi timp atunci?

7. Ce pricinuește de multe ori desbinarea din familie? Ce deosebire poate fi acolo între părinți și copii?

8. Într'o familie de cinci persoane, câți pot fi desbinați? Ce este spus despre tată și despre fiu? Despre mamă și despre fiică? Care fel de casă este într'adevăr binecuvântată? Ce va aduce o binecuvântare oricărei case? Ce spirit va dăvedi un copil care se silește a fi un urmaș al lui Isus?

9. Ce semne avușese poporul din Palestina, după care ar fi putut cunoaște că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

10. Ce spuse Isus că știu ei atunci când văd un nor? Ce spuse că știu ei atunci când suflă vântul de miază-zi? Ce ar fi trebuit să înțelegă ei din semnele pe cari Isus le dăduse lor?

11. Ce arată cu siguranță semnificativ pe cari le dăduse Domnul Isus? Cât de evidente sunt semnele pe cari ni le-a dat Isus cu privire la apropiata Sa venire?

12. Repetă textul de memorizat! Cum putem noi să ne pregătim pentru El, zi cu zi?

Lecțiunea 11 — 12 Decembrie 1925.

Smochinul fără rod. Vindecarea unei femei în Sabat.

Text biblic: Luc. 13, 6—17.

De memorizat: „Și dacă va fi făcut rod în viitor, bine; iar dacă nu îl vei tăia”. Luc. 13.

1. Isus se sili să ajute Evreilor să înțeleagă că deși ei erau poporul lui Dumnezeu, totuși ei se depărtaseră de El, și că Dumnezeu în marea Sa milă căutase să-i facă să vadă că sunt păcătoși și să aducă fructe de îndreptăjire. Spre a-i face să vadă răul care va veni cu siguranță peste ei dacă nu se pocăiesc, Isus le spuse o pildă despre un smochin.

2. El spuse: „Oare cine avea un smochin sădît în via sa, și veni căutând rod într'ânsul și nu găsi. Atunci zise către vier: iată trei ani de când viu căutând rod în acest smochin și nu găsesc; taie-l pentru ce face și pământul nelolositor?”

3. „Iar el răspunzând îi zice: Doamne, lasă-l și anul acesta până când voiți fi săpat împrejurul lui”. Vierul speră să îndrepteze acest rău de a tăia pomul, prin săparea pământului precum și prin apășarea lui, căci el speră ca în felul acesta va putea face ca pomul să aducă roade. Deaceia spuse: „Și dacă va fi făcut rod în viitor, bine; iar dacă nu, îl vei tăia”.

4. În pildă nu ne este spus care a fost sfârșitul lucrului grădinarului. Însă ea avea o solemnă avertizare, către Evrei. Iubirea și mila lui Dumnezeu ar fi putut face pentru poporul Său, orice ar fi dorit ei; însă fiindcă în orbirea lor ei nu vroiră cu nici un preț să recunoască pe Isus, ca Fiul lui Dumnezeu, Domnul nu mai putea face nimic pentru ei și chiar i-a îndepărtat.

5. Isus se afliă într'un Sabat într'o Sinagogă unde învăță. „Și, iată, o femeie avea de 18 ani spirit de slăbiciune, și eră garbovită și nu putea să se ridice în sus-nicidecum”. Această femeie eră într'o stare îngrozitoare, slăbită, fără putere, și aplecată în jos astfel încât nu putea să stea drept în sus.

„Răbdarea este bagajul sufletului”.

6. „Și văzând-o Isus o chemă la sine și-i zise: femeie, ești lăsală de slăbiciunea ta. Și puse mâinile peste dânsa; și îndetă se îndreptă în sus și măriă pe Dumnezeu”.

7. Cât de fericită trebuie să se fi simțit acea femeie, sărmană de îndetă ce a fost vindecată! Nu ne îndoim că ea își pierduse orice speranță de a mai fi vindecată. Orișicine s'ar gândi că toți prietenii ei precum și oricare o cunoștea ar fi trebuit să se bucure nespuse de mult împreună cu ea, din pricina binecuvântării pe care o primise.

8. „Și răspunzând mai marele sinagogii, adânc măhnindu-se că Isus o tămădui Sâmbăta, zicea gloatei că șase zile sunt în care trebuie a se lucra, deci într'ânsele venind tămăduiți-vă, și nu în ziua Sâmbetei”.

9. Se pare că Evreii nu știau că Dumnezeu binecuvântase Sabatul, astfel încât el să poată fi o veselie și o binecuvântare pentru oameni. Insuș Isus esle „Domn al Sâmbetei”, și adesea El dădu oamenilor binecuvântările Sale prețioase în această zi. Esle greu de înțeles cum se poate ca cineva să socotească că este un păcat dacă o femeie nenorocită a fost însănoșită și vindecată într'un Sabat.

10. Isus răspuse mai marelui sinagogii: „Fărnacilor, fiecare dintre voi nu desleagă boul sau asinul dela iesle, și ducându-l îl adapă? Iar această fiică a lui Abraam fiind, pe care o legă satana, iată de 18 ani, nu trebuie să fie oare desleagată de legătura aceasta în ziua Sâmbetei”.

11. „Și zicând El acestea se rușinau toți cari slăleau împotriva, și care îl dușmăniau, și toată gloata se bucură de toate faptele măreje ce se săvârșiau de Dânsul”.

Intrebări.

1. Ce se silia Isus să-i facă să înțeleagă? Ce ar fi trebuit să facă Evreii? Cu ce scop spuse Isus pilda cu smochinul?

2. În pildă, în ce anume a fost amăgit proprietarul unei vii? Ce spuse el către îngrijitorul viei?

3. Ce spuse grădinarul spre a arăta dorința sa de a salva pomul? Ce încuviință el să se facă după ce și-ar fi dat toate silințele?

4. Ce eră această pildă către Evreii? Ce s'ar fi putut face pentru ei? Dar din pricina că nu au vrut să și schimbe felul lor de purtare, ce nu a mai putut face Dumnezeu?

5. Ciae veni într'un Sabat, în sinagoga spre a auzi pe Isus vorbind?

6. Când Isus văzū pe această femeie, ce îi spuse El? Ce minunată schimbare avu loc în acea femeie? Cui aduse ea laudă?

7. Cum trebuie să se fi simțit acea femeie? Ce își inchipuia că au să facă toți cari o cunoșteau?

8. Insu cum socoti mai marele sinagogii această faptă? Ce spuse oamenilor?

9. Ce se pare că nu cunoșteau Evreii despre Sabat? Ce este Dumnezeu față de Sâmbăta? Ce făcuse Isus adesea în Sabat? Ce este greu de înțeles pentru noi cu privire la această faptă de bine a Domnului Isus?

10. Cum răspuse Isus mai marelui sinagogii? Ce întrebare îi puse Isus? Ce altă întrebare îi mai puse cu privire la această femeie?

11. Ce urmare avu asupra Evreilor această întrebare? Ce făcură apoi oamenii?

Lecțiunea 12 — 19 Decembrie 1925.

Isus învățând pe oameni.

Text biblic: Luc. 13, 22—35.

De memorizat: „Ierusalime, Ierusalime, ... de câte ori am voit să adun copiii tăi, după cum adună pasărea puii săi, sub aripi dar n'ajii voit”. Mat. 23, 37.

1. Isus împreună cu ucenicii Săi „umblă din oraș în oraș și din sat în sat învățând și călătorind la Ierusalim”. Un om din mulțime veni la Isus și zise: „Doamne, pușini să fie acei cari se mântuesc?” Desigur, că acest om nu se îndoia că ceea ce învășe Isus eră adevărul, dar cu toate acelea acolo mai erau mulți cari nu voiau să creadă acest lucru.

2. Isus răspuse: „Luptați-vă, ca să intrați prin poarta cea strâmtă, că mulți, zic vouă, că drumul care duce la mântuire este un drum strâmt. Oriicine care vrea să meargă pe această cărare trebuie să părăsească propria lui cale, propriile lui obiceiuri rele, precum și orice egoism. Nu toți vor să facă așa ceva.

3. Apoi Isus le vorbi despre cele ce vor veni peste acel cari numai prețind că iubesc pe Dumnezeu și fac fapte bune (după cum făceau cei mai mulți Evrei), dacă ei nu se vor înoarce dela păcatele lor pocăindu-se și dacă nu vor ascultă de cuvântul lui Dumnezeu. El zise: „Indată ce stăpânul casei se va fi sculat și va fi închis ușa, și veți fi început să stați afară

„Toată lumea este parohia mea”, zicea Iohn Wesley.

și să bateți la ușă zicând: „Doamne, deschide-ne, și răspunzând vă va zice: nu vă știu de unde sunteți“.

4. Atunci acele persoane cari au pretins că sunt niște buni creștini, vor răspunde: „Am mâncat înaintea Ta și am băut, și în stradele noastre am învățat. Și va zice: zic vouă, nu vă știu de unde sunteți: „depărtați-vă dela Mine toți făptuitorii de nedreptate (păcate).“

5. Isus aminti numele câtorva dintre oamenii temători de Dumnezeu în cari credeau Evreii, zicând: „Când veți vedeți pe Abraam și pe Isaac, și pe Iacob și pe toți profesii în împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi aruncați afară“. Apoi Isus spuse despre cei cari vor fi mântuiți: „Și vor veni dela răsărit și dela apus, dela miază-noapte, dela miază-zi, și vor sta la masă în împărăția lui Dumnezeu“.

6. „Și în acel ceas se apropiară de Dănsul niște farisei zicându-l: ieși și pleacă de aci, fiindcă Irod voadese să Te omoare“. Irod era regele unei părți din Palestina, și era un om foarte rău. El a fost acel guvernator care a poruncit să fie omorât Ioan Botezătorul. Deși Irod era dușmanul lui Isus, și deși avea mare putere, totuși Domnul Isus nu a avut frică de el, pentru că El să-și fi făcut lucrarea. El spuse fariseilor să meargă să-i spună lui Irod că El vrea să meargă spre a vindeca pe oameni și spre a-i învăța mai înainte de a fi sosit timpul când El trebuia să-și dea viața Sa pentru ei.

7. După aceea Isus începui să se gândea că la Ierusalim, orașul de căpelenie al Evreilor. El se gândi la marea templu în care sacrificiile erau aduse zilnic spre a dovedi credința oamenilor într'un Mântuitor pe care Il mai așteptau încă să vie.

8. În timp ce ei făceau aceste lucruri, El, Mielul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, era printre ei, vindecând bolile lor, iertându-le păcatele și arătându-le calea spre ceruri. Inșă lucrul este trist căci față de toate acestea ei nu au voit să creadă în cuvintele Sale, și pe lângă aceasta mai puneau la cale ca să-L omoare.

9. Pe când Isus se gândi la aceste lucruri, în marea sa mâhnire strigă: „O Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profesii și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun pe copiii tăi sub aripi după cum adună pașărea puii sub aripă, dar n'ajăi voi!“.

Intrebări.

1. Către ce orăș se îndreptă Isus împreună cu ucenicii Săi? Ce întrebare făcu cineva din mulțime lui Isus? Despre ce lucru nu se îndoiă acest om?

2. Ce spuse Domnul Isus cu privire la poartă? Ce nu vor putea să facă mulți? Din ce pricină nu vor putea să meargă pe această cale?

3. Cari lucruri pretind numai, eei mai mulți, că le fac? Ce lucru ne dovedește că ei nu fac acest lucru cu toată inima? Ce li se va răspunde când se vor încerca să pătrundă în împărăție?

4. Ce vor spune acei cari nu au avut adevărată tubire față de Dumnezeu? Ce ultim răspuns li se va da?

5. Pe cari nume le aminti Isus? Ce spuse El cu privire la acești oameni? Din ce părți vor veni aceia cari sunt mântuiți?

6. Ce avertizare aduseră fariseii, lui Isus? Ce era Irod? Ce om credincios poruncise el să fie omorât? Din ce pricină nu avea frică Isus? Ce cuvânt îi trimise lui Irod?

7. La care orăș se gândi Isus? Ce se făcea în templu în fiecare zi? Ce arătau aceste sacrificii? Ce greșală făceau oamenii?

8. În timp ce poporul făcea această greșală, ce făcea Isus? Care este lucrul trist față de toate acestea?

9. Ce simți Isus în inima Sa, când se gândi la aceste lucruri? Ce strigă El? Ce dorise El să facă? Pentru ce nu putuse să facă acest lucru?

Lecțiunea 13—26 Decembrie 1925.

Repetiție.

De memorizat: Repetați veresele ce au fost de memorizat în acesi trimestru.

1. Într'o vreme, ucenicii lui Isus se certau între ei înșiși din pricina că fiecare ar fi vrut să fie cel mai mare în împărăția cerurilor. Isus chemă la Sine pe un copil nevinovat, îl luă în brașele Sale, și zise: „Adevăr zic vouă, dacă nu vă veți întoarce și să fiți ca copiii, nu veți intra în împărăția cerurilor“.

2. Isus spuse o pildă cu un serv care datoră unui rege o sumă de bani aproape un miliard de lei. Sărmanul om nu ar fi putut niciodată să-și plătească datoria aceasta, deaceia regele de milă către el i-o iertă. Inșă aceleș serv ieșind afară și

„Cei care trec marea, schimbă doar clima, nu și caracterul“.

găsind pe unul care deasemenea eră serv, și care îl datoră o sumă mică de bani, îi ceră să plătească. Sărmanul om ar fi putut să-și plătească datoria mai târziu, însă servul îl aruncă în închisoare. Când auzi regele toate acestea, porunci ca și acest serv rău să fie asvârlit în închisoare și să-și se facă și lui la fel după cum el îngăduise să-și se facă aceluia care eră serv la fel ca și el. Învățătura pentru noi este că la fel după cum noi iertăm altora, așa vom fi și noi iertați de Dumnezeu.

3. Domnul Isus trimise șaptezeci de ucenici, doi câte doi, spre a învăța și a vindeca pe oameni. După un oarecare timp, ei se întoarseră la Isus, fiind veseli că au fost în stare, prin puterea pe care El le-o dăduse, să facă multe minuni. Isus le spune că ceace au trebuit să producă cea mai mare bucurie, este de a avea numele scris în ceruri.

4. Într'un oarecare sat, zece leproși stăteau „departe” și cereau dela Isus să albească de ei, și îi vindecă de boala aceea grozavă. Nouă dintr-ei fură foarte grăbiți pe cale, și numai unul singur își reaminti să se întoarcă spre a mulțumi lui Isus pentru binele ce i-a făcut.

5. Într'un Sabat, Isus vindecă pe un om care chiar din naștere eră orb. Evreii se mâniașeră din pricină că făcuse lucrul acesta în Sabat, și chemară pe părinți, spre a le spune dacă acela fusese orb de mic copil. Atunci ei numără pe Isus „un păcătos”. Omul care fusese orb spuse că dacă Isus nu ar fi Fiul lui Dumnezeu, El nu ar putea face o asemenea faptă minunată. Mai târziu Isus veni la acel om, și fostul orb se închină Lui și crezută în El.

6. Isus se numește pe Sine însușu ca Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își cunoaște oile, le cheamă după numele lor, le hrănește și le adapă, veghează pentru ele, le caută când s'au rătăcit, și este gata chiar să și moară spre a le salva de vreun dușman. Oile cunosc glasul păstorului, și îi urmează acolo unde el le conduce.

7. Cineva a întrebât pe Isus: „Cine este aproapele meu?” Isus le vorbi despre un om pe care tâlharii îl lășaseră pe jumătate mort, la marginea drumului. Un preot veni pe acolo și privi la sărmanul om, însă merse mai departe pe drumul său fără a-i da vreun ajutor. După aceea veni acolo și un Samaritean care îngriji de el, îl duse la un han, și plăti toată întreținerea lui. Prin acestea Domnul Isus vrea să ne învețe că aproapele nostru este oricine care are nevoie de ajutor.

„Ascultă, vezi și faci, dacă vrei să trăiești liniștit”.

8. Într'o zi pe când Isus rămăsese în casa Mariei și a Martei. El începă să vorbească despre împărăția lui Dumnezeu. Maria stătea la picioarele lui Isus ascultând fiecare cuvânt, în timp ce Marta eră ocupată cu pregătirea mesei. Marta se plânse că Maria nu îi ajută, dar Isus îi spuse că adevărurile Evangheliei sunt mai prețioase decât orice altceva.

9. Domnul Isus spuse o pildă spre a dovedi cât de fără minte sunt acei oameni iubitori de ei înșiși cărora bogățiile le sunt mai scumpe decât orice altceva. Un om bogat hotărâ să dărâme hambarele cele vechi, și să clădească altele cu mult mai mari, în care să poată strânge de aci înainte, grânele sale. De acum înainte el vroi să se deaă petrecerilor, fără ce să se mai gândească nici la cei sărmani, cari erau împrejurul său, dar nici la Dumnezeu, care îi dăduse aceste bogății. Dar în aceeaș noapte el muri, așa că nu pută să se bucure de bogățiile sale. Isus spuse despre acel om că a fost un bogat fără minte. Apoi El zise: „Așa este cel care adună comoară pentru sine însuș, și nu se învântește în Dumnezeu”.

10. Isus le vorbi despre timpul când va veni pe acest pământ ca rege. El dorește ca servii Săi să fie veghetori și gata pregătiți pentru clipa când El va apărea. Servii cari gândesc că stăpânul lor are să întârzieze mai mult timp, vor cădea în ispită de a face multe fapte urte. În clipa în care nu se așteaptă, Domnul lor va veni și ei nu vor fi gata să-L primească.

11. Isus vindecă pe o femeie care nu putea să stea drept în sus și care eră bolnavă de 18 ani. Evreii socotiră această vindecare ca un păcat, din pricină că fusese făcută în Sabat. Isus le reaminti că ei dau de mâncare și adapă vitele lor în ziua de Sabat, și atât mai mult se curvâie să albe grize de această sărmană femeie să o vindece în Sabat.

12. În timp ce călătorii spre Ierusalim, Isus vindecă pe oameni de prin sate. El eră foarte trist gândindu-Se atât la poporul, care nu voia să creadă cuvintele Lui, cât și la cetatea Ierusalim și la templu. El plânse și strigă: „O Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am voit să adun pe copiii tăi după cum adună pasărea puilor săi, sub aripi, dar n'ai voit”.

Intrebări.

1. Ce pricină eartă chiar între ucenici înșiși? Asemenea cui trebuiau să ajungă spre a putea să intre în împărăția cerurilor?

3. Ce faci acel rege milostiv față de servul care îi datoră o mare sumă de bani? Cum își arată acest serv, nerecunoștința sa? Ce învățătură putem să scoatem din acestea?

3. Pe câți ucenici chemă Isus să-I ajute în lucrare? Ce îi faci să se bucure? Care ar trebui să fie motivul pentru care să ne bucurăm mai mult?

4. Într'un oarecare sat, câți leproși erau în acelaș loc? Ce au cerut ei dela Isus să le faci? Câți au fost vindecați? Ce au făcut cei nouă? Ce lucru își amintă unul singur?

5. Pe cine vindecă Isus în ziua de Sabat? Pentru ce se mâniaseră Evreii? Pentru ce chemară pe părinții acelu om? Cum îl numiseră pe Isus? Ce spuse omul care fusese orb? Ce altă binecuvântare îi veni?

6. Ce nume și-a luat Isus pentru El însuși? Ce face un bun păstor pentru oile sale? Prin ce se observă că oia iubesc o pe păstor?

7. Ce întrebare puse cineva Domnului Isus? Ce povestire spuse Isus? Cine este aproapele nostru?

8. În care case îi plăcea lui Isus să rămână? Cum dovedî Maria interesul ei față de cele ce spune Domnul Isus? Ce plângere făcu Marta? Ce este mai de seamă decât toate lucrurile?

9. Pentru care motiv spuse Isus pilda despre omul bogat? Care era gândul omului bogat? Pe cine uită el? Ce spuse Isus despre acel bogat? Cine este asemenea acestui bogat fără de minte?

10. Ce dorește Isus să faci servii Săi mai înainte ca El să vină ca Rege? Dacă servii se gândesc că stăpânul are să întârzieze mai mult timp, ce vor fi ispițiți să faci? Ce se va întâmpla când ei nu sunt gata pregătiți?

11. Ce femeie sărmană a fost vindecată de Isus? Pentru ce au socotit Evreii că este păcat? Ce lucru îi faci Isus să-și

reamintească? Ce se conveni să se facă acestei femei în Sabat?

12. Ce faci Isus în timp ce călătoria spre Ierusalim? Pentru care lucru era Isus foarte mâhnit? Ce spuse El despre Ierusalim?

Versetele de memorizat din acest trimestru.

1. „Nu este voință înaintea Tatălui vostru, care este în ceruri, ca să piară unul dintr'acești mici“. Mat. 18, 14.

2. „Iar dacă nu vești fi iertal oamenilor, nici Tatăl vostru nu va ierla greșelile voastre“. Mat. 6, 15.

3. „Vulpile au vizuini și pasările cerului locuințe, dar Fiul omului n'are unde să-și plece capul“. Luc. 9, 58.

4. „Oare nu zece fură curățiji? Cei nouă unde sunt?“ Luc. 17, 17.

5. „Trebuie să fac până este ziua lucrului Celui care M'a trimes“. Ioan 9, 4.

6. „Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale“. Ioan 10, 11.

7. „Vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, și în tot sufletul tău și în toată lăria ta și în tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Luc. 10, 27.

8. „Dar de un lucru este trebuință; căci Maria își alege partea bună, ce nu va fi luată dela dânsa“. Luc. 10, 42.

9. „Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“. Luc. 12, 34.

10. „Deci și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți vine Fiul omului“. Luc. 12, 40.

11. „Dacă va fi făcut rod în viitor bine; dacă nu, îl vei tăia“. Luc. 13, 9.

12. „O, Ierusalime, Ierusalime, . . . de câte ori am voit să adun pe copiii tăi, după cum adună pasărea pulii săi, sub aripi, dar n'ați voit“. Mat. 23, 37.

13. Repetați versetele ce au fost memorizale în acest trimestru.

CALENDARUL STRAJA DIMINETII

În curând va apare „Calendarul „Straja Dimineții“ pe anul 1926. Fiecare zi este prevăzută cu un îmbărbătător text biblic, cu un admirabil plan pentru celitul Bibliei în curs de un an, și cu pagini speciale pentru însemnarea activității misionare zilnice. Curcările Misionare sunt rugate să se aprovizioneze din timp.

„Nu defectul, ci planul mârșav este crimă“.

Educație.

Binecuvântarea unei mame curvoase.

După o crâncenă luptă din nefericitul războiu european, în care s'a vărsat mult sânge nobil de eroi tineri, a fost chemat odată un predicator militar într'un lazaret. El fu condus la căpătâiul unui soldat tânăr, care primise o rană mortală de asupra lămpel depe urma căruia pierduse mult sânge și se găsea palid ca un morț. Predicatorul apucă mâna muribundului și întrebă: „Camarade, ce dorești dela mine.” Întrebatul își deschise ochii și privi pe păstorul sufletesc: „Dorance Predicator, mie-mi de aci de sus o buclă de păr ceva mai groasă — în timp ce cu mâna arătă la părul depe frunte colorat acum de sângele roșu — și trimite, te rog, acest cârlionț mamei mele.” Stând o clipă și ezitând, el zise: „Fă aceasta; chiar și dacă hai pocești părul, e pentru mama mea, căci când mâine voi fi pus în sicriu, nimeni nu mă va mai privi.”

Predicatorul împlini dorința tânărului erou. Acum, domnule predicator,” zise el, „îngenunchiază, te rog, lângă patul meu și mulțumește lui Dumnezeu.” „Pentru ce a-nume lucruri să mulțumesc lui Dumnezeu?” întrebă predicatorul. „În primul rând mulțumește lui Dumnezeu, că mi-a dăruit o așa mamă curvoasă. O, ea este o mamă bună. Ceeace am învățat dela dânsa, a fost puterea mea de vieajă și acum mângâierea mea și sprijinul meu este dat morții. Apoi mulțumește lui Dumnezeu, că Cuvântul Său nu mi-a fost numai auzitor, ci, că prin harul Său am fost convertit. O, ce ar fi fost din mine, dacă nu s'ar fi întâmplat așa? Dar eu știu, că Mântuitorul meu trăește. Și apoi, domnule Predicator mai mulțumește lui Dumnezeu, că m'a lăsat să închid ochii în pace și fericit și la sfârșit mulțumește lui Dumnezeu, că mi-a grăbit un cămin în ceri, unde nu e nici o durere sau suferință”. Servul lui Dumnezeu făcu întocmei mulțumind lui Dumnezeu pentru aceste patru privilegii.

Apoi bunul fiu întinse mâna predicatorului și zise: „Acum rămâi cu Dumnezeu! că Isus a făcut cu bunăvoința Sa totul pentru mine”.

NECROLOG.

Fr Nicolae Popea cu a adormit în Domnul pe ziua de 13 Noembrie 1925, după o scurtă suferință și în vârstă numai de 35 ani. Primise credința la 24 Aprilie 1924 și până în ultiemele clipe a fost un membru zelos și activ în Comunitatea sa. Comunitatea Ploeshti s'a simțit adânc întristată pentru despărțirea de acest membru iubit al său, mângâindu-se cu speranța revederii la învierea dreptilor.

Alături la locul de plecare cât și la cimitir a luat parte foarte multă lume cari au avut ocazia să audă despre fericita noastră speranță.

D. Constantinescu.

Sora Ecaterina Benedict Iliescu a adormit în Domnul, după o lungă și grea suferință, la 26 Noembrie 1925, în Câmpulung Bucovina, în etate de 28 ani. Adevărul Evangheliei îl primise în București, în anul 1923.

În tot timpul vieții sale de credință, a fost o adevărată servă a Domnului. A ajutat mult lucrarea de Evanghelizare; prin aceia că conlucra pentru salvarea sufletelor, alături de fr. B. Iliescu.

A fost ca o adevărată mamă pentru cei ce se aflau în lipsă, contribuă cu sfaturi și mângâieri pentru cei căzuți în descurajare și nu obosia făcând bine aproapei sale.

În timp ce frații erau întemnițați pentru păzirea cuvântului lui Dumnezeu, sora Ecaterina Iliescu mergea și ajută surorile rămase, la munca câmpului. Slăbindu-i-se puterile corporale s'a îmbolnăvit, suferind astfel mai mult de 2 ani. În cele mai grele momente, dânsa a suferit durerile cu cea mai creștinească răbdare, păstrând cu sfințenie credința până la sfârșit.

În cele din urmă și-a predat sufletul în mâinile lui Dumnezeu și acum doarme până la revenirea Domnului Hristos.

C. Grăjdinoiu Ionescu.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI
Membru: ȘT. DEMETRESCU
Edit. și Red. resp.: D. FLOREA
Prețul unui număr Lei 6.— Abon. pe un an Lei 60.
Red. și Admin. Str. Labirint 116.